

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (fél címe 6., ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd) által képviselt dr. I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, dr. II.rendű felperes nevének (uo.) II. rendű, továbbá III.rendű felperes neve III. rendű és IV.rendű felperes neve IV. rendű felpereseknek - a dr. Felházi István jogi előadó által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és Mélász-Szigetvári Ottó hozzátartozó (II.rendű alperes címe) által képviselt dr. II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Csuka Ügyvédi Iroda (fél címe 5, ügyintéző: dr. Csuka Péter ügyvéd) által képviselt I. rendű beavatkozó neve (fél címe 1) az I. rendű alperes, valamint a dr. Márton László jogtanácsos által képviselt II. rendű beavatkozó neve (fél címe 3) a II. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2014. október 2. napján kelt 39.P.21.246/2009/100. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 101. sorszám alatt, míg a II. rendű alperesi beavatkozó részéről 102. sorszám alatt előterjesztett és 104. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű beavatkozót, hogy fizessen meg együttesen az I-II. rendű felpereseknek - 15 napon belül - 21.800 (Huszonegyezer-nyolcszáz) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget, továbbá - felhívásra - 240.000 (Kettőszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam javára. Az I-II. rendű felperesek által le nem rótt 100.500 (Egyszázezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek 19 éves lánya, ... 1997. január 25-én a barátnőjénél volt, ahol elájult. Vendéglátói segélyhívására a ...i mentőállomásról az esetkocsi 15 óra 50 perckor ért a helyszínre, akkora ... magához tért, és válaszolt a mentőápoló kérdéseire. Miközben a mentőápoló és a gépkocsivezető kimentek az esetkocsihoz a hordágyért, váratlanul sokkos állapot alakult ki a fiatal lánynál. A mentőápoló az ügyeletes orvos kiküldését és rohamkocsi indítását kérte a diszpécseren keresztül. A háziorvosi ügyeletet ellátó II. rendű alperes 16 óra 15 perckor ért a helyszínre, amikor ... már eszméletlenül feküdt az esetkocsiban, és a mentőápoló megkezdte az újraélesztését. A II. rendű alperes figyelemmel kísérte a történeteket, de az újraélesztés folyamatába

nem avatkozott be. A rohamkocsi 16 óra 28 perckor érkezett a helyszínre, akkor az oxyológus szakorvos közreműködésével haladéktalanul megkezdték a műszeres és a gyógyszeres újraélesztést: intubálást végeztek, majd folyadékátömlesztést, valamint 14 ampulla Tonogént adtak a betegnek. Az újraélesztés nem járt eredménnyel, 17 óra 12 perckor megállapították ... halálát. A boncolást követően elvégzett kórszövettani vizsgálat alapján a halál oka a krónikusan beteg keringési rendszer, a nem kezelt tüdőgyulladás, a csökkent ellenálló képességet előidéző mellékvesekéreg elvékonyodása, a hirtelen halálra hajlamosító csecsemőmirigy megléte, valamint a teljes szervezet megterhelését fokozó éjszakázás és alkoholfogyasztás egyidejű megléte, illetve ezen körülmények által kiváltott keringési elégtelenség volt. A halál közvetlen okaként a légzési és a keringési elégtelenséget tüntették fel.

Az I-II. rendű felperesek keresetükben vagyoni és nem vagyoni káraik egyetemleges megtérítésére kérték kötelezni az I-II. rendű alpereseket. A lányuk halála folytán elszenvedett pszichikai károsodásaik fejében személyenként 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezen összeg 1997. január 26. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamataira tartottak igényt. Ezen felül az I. rendű alperes a temetéssel kapcsolatban felmerült 3.000.000 forint kiadása és ezen összeg 1997. február 1-jétől járó törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére is igényt támasztott.

Az I. rendű alperes és a pernyertességét támogató I. rendű beavatkozó ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták, hogy az újraélesztés során szakmai szabályszegés történt, álláspontjuk szerint az esetkocsival a helyszínre érkező mentőápoló az elvárható legnagyobb gondossággal járt el.

A II. rendű alperes ellenkérelme ugyancsak a kereset elutasítására irányult. Előadta: a helyszínre érkezésekor az agyi oxigénhiány jeleit észlelte, ebből arra következtetett, hogy a klinikai halál már beállt. Ebben a helyzetben már nem volt szükség arra, hogy beavatkozzon a mentőápoló által szakszerűen végzett újraélesztési folyamatba.

A II. rendű alperes pernyertességét támogató II. rendű beavatkozó ugyancsak a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. és a II. rendű felpereseknek személyenként 1.000.000 forintot és ezen összeg 1997. január 26. napjától járó késedelmi kamatát, továbbá az I. rendű felperesnek 1.000.000 forintot, ezen összeg részösszegei után járó késedelmi kamataival. Ezt meghaladóan elutasította a keresetet. Kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I-II. rendű felpereseknek 232.721 forint perköltséget, és úgy rendelkezett, hogy egyéb költségeiket a felek maguk viselik. Az I-II. rendű alpereseket 178.203 forint szakértői költség megfizetésére kötelezte az állam javára megállapítva, hogy további 178.204 forint szakértői költséget és 600.000 forint kereseti illetéket az állam visel.

Döntésének jogi indoklása szerint ... újraélesztése során egyik alperes eljárása sem felelt meg az akkor hatályos egészségügyről szóló 1972. évi

II. törvény (Eütv.) 43. § (2) bekezdésében felállított gondossági követelménynek. Az I. rendű alperes részéről az esetkocsival érkező mentőápoló hibázott, amikor a lakás ajtajában észlelte a klinikai halál beálltát, de ennek ellenére nem ott helyben kezdte meg az újraélesztést, hanem kivitte a beteget a mentőkocsiba. Ez a 1,5-2 perces késedelem jelentősen csökkentette az eredményes újraélesztés esélyét. Dr. ... és dr. ... igazságügyi szakértők aggálytalan együttes szakértői véleményét fogadta el az ítélkezés alapjául, amely alapján arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű alperestől elvárható lett volna, hogy megkísérelje a keringést és az élettani paramétereket befolyásoló gyógyszerelést. Mivel a jelenlévő esetkocsi személyzete a gyógyszer bevitelére alkalmas véna biztosítására nem volt jogosult, ezért ezt a II. rendű alperesnek kellett volna megkísérelnie. A II. rendű alperes azonban passzív szemlélője maradt az újraélesztésnek, meg sem próbálta a centrális véna biztosítását. Rámutatott, hogy dr. ... és dr. ... szakértők is egyetértettek abban, hogy az ügyeletes orvosnak rendelkeznie kellett az úgynevezett életmentő gyógyszerekkel és kötelessége lett volna mindent megtenni az újraélesztés sikere érdekében. Az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek (ISZKI) Győri Intézetének a szakvéleménye ugyancsak megerősítette, hogy a II. rendű alperesnek aktívan kellett volna részt vennie az újraélesztésben. A sikeres újraélesztés esélyét megnövelte volna, ha II. rendű alperes korábban megkezdte a gyógyszeres terápiát, a helyszínen lévő ügyeletes orvostól az általa tanúsított passzivitás nem fogadható el. Az I-II. rendű alperesek nem tudták magukat kimenteni a felelősség alól, mivel nem bizonyították, hogy mulasztásuk nélkül sem lett volna értékelhető esélye a betegnek a túlélésre. Az I. rendű felperes részére a temetési és a sírkőállítási költségekből összeadó vagyoni kártérítést mérlegeléssel 1.000.000 forintban határozta meg, megnövelve azt a törvényes mértékű késedelmi kamatokkal. Kifejtette, hogy lányuk váratlan halála súlyos megpróbáltatás volt a felperesek részére, ami hátrányos változást idézett elő családi kapcsolataikban és egymáshoz való viszonyukban, amely hátrányokat értékelve az őket megillető nem vagyoni kártérítés összegét személyenként 1.000.000 forintban határozta meg. Az I-II. rendű felperesek és az I-II. rendű alperesek közel azonos arányú pernyertességére figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján 50-50%-ban osztotta meg közöttük a szakértői költségeket, továbbá a felülvizsgálati eljárásban megállapított felperesi költségeket.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-II. rendű felperesek és a II. rendű beavatkozó jelentett be fellebbezést.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatását kérték, akként, hogy a bíróság kötelezze az I-II. rendű alpereseket 1.000.006 forint plusz áfa összegű, ügyvédi díjból, az általuk előlegezett 289.442 forint szakértői díjból, továbbá 200.000 forint felülvizsgálati költségből összeadó perköltségeik megfizetésére, és mellőzze az őket terhelő perköltség fizetési kötelezettséget. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta a Pp. 81. § (1) bekezdését, mivel a leszállított kereset tekintetében 50%-ban pernyertesek lettek. Ebből következően követelésük nem tekinthető nyilvánvalóan eltúlzottnak, így a perköltségek megosztására a Pp. 81. § (2) bekezdése az irányadó. Vélekedésük szerint az ügyvédi munkadíj meghatározásánál a pertárgy értékéből kellett volna

kiindulni, amit az elsőfokú bíróság 10.000.100 forintban határozott meg. Azt is figyelembe kell venni, hogy a peres eljárás immár 12 éve folyik és a szakszerű ügyvédi tevékenység elvégzéséhez rengeteg tekintélyes terjedelmű szakkönyv áttanulmányozása vált szükségessé és készkiadásai is tetemes mennyiségűek. Mindez az ügyvédi munkadíj meghatározásánál a kétszeres szorzó alkalmazását indokolná. Álláspontjuk szerint nincsen annak jogi indoka, hogy az elsőfokú bíróság csupán a felülvizsgálati költségeik fele részének a megfizetésére kötelezte az alpereseket.

A II. rendű beavatkozó fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatására, és a II. rendű alperessel szemben érvényesített kereset elutasítására irányult. Másodlagosan azt kérte, hogy a bíróság a nem vagyoni kártérítéshez járuló késedelmi kamat kezdő időpontját az elbírálás időpontjában határozza meg. Vélekedése szerint a II. rendű alperest azért nem terheli kártérítő felelősség, mert a szakmai előírásoknak és a képesítésének megfelelően a lehető legnagyobb gondossággal járt el. Ezen túlmenően nincsen okozati összefüggés az újjáélesztés során tanúsított II. rendű alperesi magatartás és a halálos eredmény között. Kifejtette, hogy az eset után 6 év elteltével megtett tanúvallomások alapján nem lehet olyan következtetést levonni, hogy a II. rendű alperes nem avatkozott be az újjáélesztés folyamatába. Valójában a II. rendű alperes a helyszínre érkezését követően folyamatosan felügyelte az akkor már megkezdett és szakszerűen végzett újraélesztést. Gyógyszeres beavatkozást azért nem végezhetett, mert a véna preparálásához sem eszközzel, sem megfelelő képzéssel nem rendelkezett. Kiemelte a szakértői véleményből azt a megállapítást, hogy adott esetben csak vénapreparálással lett volna megvalósítható a gyógyszeres támogatás, ilyen jellegű beavatkozást azonban sok esetben még gyakorlott szakemberek sem tudnak sikeresen elvégezni. Kifejtette, hogy a beteg halálához több ok együttesen járult hozzá, és a szakvélemény szerint ezek nélkül bizonyossággal hatályos valószínűséggel nem következett volna be a haláleset. Erre tekintettel még a II. rendű alperes esetleges felróható magatartása esetén sem állapítható meg okozati összefüggés a bekövetkezett halálos eredménnyel, illetve az életben maradási esélyek csökkenésével. Dr. ... szakvéleményéből kiemelte, hogy a halálra hajlamosító tényezők együttes megléte nyilvánvalóan nagymértékben csökkentette az életben maradási esélyeket. Ebből arra következtetett, hogy nincsen szignifikáns összefüggés a II. rendű alperes tevékenysége és az esély csökkenése között. A másodlagos fellebbezési kérelemmel kapcsolatban rámutatott, hogy az 1997. január 26. óta felmerült késedelmi kamatok együttes összege meghaladja a kártérítés tőke összegét. A kártérítés célja az, hogy a károsult olyan helyzetbe kerüljön, amilyenben akkor volna, ha a károkozás nem következik be. Ezzel a céllal nem egyeztethető össze a káresemény időpontjától számított jelentős mértékű késedelmi kamat. E tekintetben azt is figyelembe kell venni, hogy a felperesek majdnem öt év elteltével a káresemény után indították meg a peres eljárást. Vélekedése szerint ezzel megsértették az együttműködési kötelezettségüket, így nem indokolt az 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 360. § (1) bekezdésében foglalt szabály alkalmazása.

A II. rendű alperes úgy nyilatkozott, hogy egyetért a II. rendű beavatkozó fellebbezésével.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben azt kérték, hogy a bíróság ne adjon helyt a II. rendű beavatkozó fellebbezésének. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű értékelésével jutott arra a helytálló következtetésre, hogy a gyógyszeres újraélesztés érdekében a II. rendű alperestől elvárható lett volna a véna preparálás megkísérlése, amely nagyobb esélyt biztosított volna a túlélésre. Hangsúlyozták, hogy az újraélesztéshez szükséges gyógyszereket a sürgősségi táskának tartalmaznia kellett, de azok az esetkocsiban is megtalálhatók voltak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedtek azok a rendelkezései, amelyekkel vagyoni és nem vagyoni kártérítés, és az ahhoz járuló késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest [Pp. 228. § (4) bekezdés]. Ezeket a rendelkezéseket a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette.

Az I-II. rendű felperesek és a II. rendű beavatkozó fellebbezése egyaránt megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul felderítette a tényállást, arra alapított érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, lényegét tekintve annak jogi indokolását is osztotta, amit csupán a fellebbezésre tekintettel egészített ki a következőkkel.

A kereseti főkövetelést kizárólag a II. rendű beavatkozó fellebbezése érintette, aki továbbra is vitatta, hogy az általa támogatott II. rendű alperessel szemben érvényesített kártérítési keresetnek fennáll a jogalapja. Kétségbe vonta, hogy a II. rendű alperes megsértette a káresemény idején hatályos Eütv. 43. § (2) bekezdésében felállított gondossági követelményt, és vitatta az okozati összefüggés fennállását a II. rendű alperes tevékenysége és az újraélesztés eredménytelensége között.

A régi Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében a kártérítő felelősség konjunktív feltételeinek (jogellenes magatartás, kár, okozati összefüggés) a bizonyítása az I-II. rendű felpereseket terhelte. Adott esetben az okozati összefüggés fennállása akkor állapítható meg, ha a II. rendű alperes szakszerű orvosi tevékenysége esélyt biztosított volna a beteg újraélesztésére.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló szakértői vélemények összevetése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a gyógyszeres újraélesztés korábbi megkezdése esélyt biztosított volna az újraélesztés sikerességére. Ezt a következtetést az ISZKI Győri Intézetének a szakvéleménye is megerősítette, amely szerint „a gyógyszeres terápia korábbi megkezdése sikeresebbé tehetné volna az újraélesztést” (39.P.21.246/2009/53. szám alatt csatolt szakértői vélemény 7. oldalán található 12. pontja). Az ítéltetés alapjául elfogadott aggálytalan szakértői vélemény ennél egyértelműbben úgy fogalmazott, hogy jelentősen növelte volna az újraélesztés eredményességét, ha a II. rendű alperes ellenőrzi és szükség esetén korrigálja a mentőápoló által megkezdett újraélesztést, illetve kísérletet tesz a gyógyszerelés alkalmazására (39.P.21.246/2009/69. szám alatt csatolt szakértői vélemény 35. oldalán lévő 9. pont). Ezt a véleményt megerősítve, dr. ... igazságügyi szakértő

a fellebbezési tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy adott esetben 60-70%-os lehetett volna az újraélesztés esélye, és szakszerű ellátás esetén a beteget olyan állapotba lehetett volna hozni, mint amilyen állapotban a klinikai halál bekövetkezése előtt volt (7.Pf.21.758/2014/8. számú jegyzőkönyv). Az egymással összhangban álló szakvéleményekre figyelemmel a II. rendű beavatkozó alaptalanul hivatkozott arra a fellebbezésben, hogy nem áll fenn okozati összefüggés a II. rendű alperes eljárása és az újraélesztés sikertelensége között. Mivel a II. rendű beavatkozó a kárkötelem további két konjunktív feltételének a fennállást nem vitatta, ezért a Fővárosi Ítéltábla úgy tekintette: az I-II. rendű felperesek bizonyították, hogy a kártérítő felelősség mindhárom törvényi feltétele teljesült.

A régi Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint a kártérítő felelősség alóli mentesülés érdekében a II. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy úgy járt el, ahogy az elvárható volt tőle, és a beteg ellátása során nem sértette meg az Eütv. 43. § (2) bekezdésében felállított gondossági követelményt. A szakértői vélemények azonban cáfolják, hogy a II. rendű alperes az orvostól elvárható legnagyobb gondossággal és körültekintéssel járt el. A szakvélemények ugyanis egybehangzóak a tekintetben, hogy a II. rendű alperesnek be kellett volna avatkoznia az újraélesztés menetébe, át kellett volna vennie a folyamat ellenőrzését, illetve annak az irányítását, és a lehető leghamarabb meg kellett volna kísérelnie az újraélesztés gyógyszeres támogatását. Az ehhez szükséges gyógyszereket tartalmaznia kellett az általa helyszínre vitt sürgősségi táskának, de azok az esetkocsiban is megtalálhatóak voltak. A II. rendű alperestől az is elvárható lett volna, hogy a beteg aktuális állapotához igazodó módszert válasszon a gyógyszer szervezetbe juttatására, és ennek érdekében - amint azt a fellebbezési tárgyaláson dr. ... igazságügyi szakértő megerősítette - mindenképpen meg kellett volna kísérelnie perifériás vagy centrális véna biztosítását. Ezeknek az elvárásoknak a II. rendű alperes tevékenysége nem felelt meg, hiszen a II. rendű alperes maga sem vitatta, hogy az újraélesztés folyamatában passzív maradt, nem kapcsolódott be a mechanikus újraélesztésbe, és gyógyszer adagolására sem tett kísérletet. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a II. rendű alperes nem mentesülhet a kártérítő felelősség alól.

A II. rendű beavatkozó a fellebbezésében a vagyoni és nem vagyoni kártérítés elsőfokú bíróság által megállapított összegét nem vitatta, csupán azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a meghozatalától terhelje kamatfizetési kötelezettség. Erre azonban nincsen lehetőség, mivel az elsőfokú bíróság a káresemény idején irányadó ár- és értékviszonyok alapján határozta meg a kártérítés összegét, így a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a károkozó a károsodás bekövetkeztének az időpontjából köteles kamatot fizetni. Erre figyelemmel nem volt jogi indok a II. rendű alperest terhelő kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontjának a megváltoztatására.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése - a per fő tárgyát nem - csupán az I-II. rendű alperesek által a részükre fizetendő perköltséget érintette. Ennek összegét az elsőfokú bíróság az I-II. rendű felperesekre nézve a lehető legkedvezőbben állapította meg, mivel a pernyertesség-pervesztesség arányát a leszállított kereset értékéhez viszonyította,

holott az általánosan követett bírói gyakorlat nem veszi figyelembe a kereset leszállítását, és a pertárgy értékét a legmagasabb összegű kereseti kérelem alapján határozza meg. Az elsőfokú bíróság 10.000.100 forintban állapította meg a pertárgy értékét, amit az I-II. rendű felperesek a fellebbezésben nem vitattak. Ehhez a pertárgyértékhez viszonyítva az I-II. rendű felperesek pernyertessége mindössze 30%-os, így nincs lehetőség a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglalt perköltség viselési szabály alkalmazására.

Az I-II. rendű felperesek - amellet, hogy nem vitatták az elsőfokú bíróság által megállapított pertárgy értéket - 10.000.100 forinthez igazodóan kérték az alperesek kötelezését ügyvédi költségeik megfizetésére. Ehhez a pertárgy értékhez viszonyítva olyan alacsony mértékű a pernyertességük, hogy a jogi képviselőjük ellátásával felmerülő költségeik meghatározása során nem jut jelentőséghez az ügy bonyolultsága. Az I-II. rendű felperesek ugyanis nagyobb részben pervesztesek lettek, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a javukra megítélt ügyvédi költség összege - amely a felülvizsgálattal felmerült költségük 50%-át foglalja magában - sem emelhető fel.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A II. rendű beavatkozó fellebbezésének az értéke magasabb volt, mint az I-II. rendű felperesek fellebbezésének az értéke - ezért a két érték különbözetéhez igazodóan - a II. rendű beavatkozó pervesztessége arányában köteles megtéríteni az I-II. rendű felperesek részére a jogi képviselőjük ellátásával felmerült ügyvédi költségeiket. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezett értékhez igazodóan a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a (4)-(5) bekezdései alapján állapította meg, amelyhez a 4/A. § (1) bekezdése szerint hozzáadódik az áfa.

Az illetékmentességre kiterjedő részleges személyes költségmentességben részesülő I-II. rendű felperesek által le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és a 14. §-a szerint az állam viseli. Ugyanakkor az eredménytelenül fellebbező II. rendű beavatkozó az IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1), (3) bekezdései szerint köteles megfizetni az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam javára.

Budapest, 2015. november 25.

Dr. Sággy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Hidvéginé dr. Adorján Livia s. k.
bíró